

MIRCEA PRICĂJAN

GAȘCA

CU ILUSTRATII DE CATRINEL LAZĂR

POLIROM
2024

Cuprins

Capitolul 1. Afară din adăpost.....	5
Capitolul 2. Iulia pe urmele cățelușei Leea	31
Capitolul 3. „Vă zic, e semnul apocalipsei“	51
Capitolul 4. Băieții și Iulia.....	73
Capitolul 5. O cursă cu tramvaiul	103
Capitolul 6. „Trebuie să ne cărăm!“.....	127
Capitolul 7. Cu Luca prin junglă.....	153
Capitolul 8. Denisa și Leea	187
Capitolul 9. Lupul cel rău e peste tot.....	211
Capitolul 10. În bârlogul lupilor	229
<i>Epilog</i>	261

— Asta înseamnă că ajungem pe la trei, a calculat Horia rapid – matematica era pasiunea lui.

— Exact, a urmat Tibi. Stăm o jumate de oră sau o oră întreagă la buna Lia și facem cale întoarsă.

— Pe la opt o să fim acasă, a zis Horia, calculând la fel de repede. Pentru mine e numai bine așa.

— Da, și pentru mine, a confirmat Rareș. Totu-i să nu depășesc ora zece. N-o să vină maică-mea până sus la tanti Simona, dar tot o să-i dea un telefon.

— Nicio grijă. Cel târziu la nouă o să fim înapoi, l-a asigurat Tibi.

Prietenii lui își puteau relua viața după aceea ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Și totuși, Tibi își făcea griji pentru situația în care avea să se găsească el. Sigur, avea de gând s-o roage pe Lia să țină secretul vizitei lor, dar se îndoia că o s-o facă. „Față de părinți n-ai voie să ai secrete“, avea să-i spună ea. „Mai bine le zici tu când te întorci acasă, că altfel o să le zic eu și o să fie mai rău.“ Gândul ăsta îl neliniștea pe Tibi de când ieșise din bloc, dar nu voia să-l lase să prindă rădăcini prea adânci.

Între timp, hoțul continua să se furișeze printre mașinile parcate între blocuri, să țopăie parcă vesel într-o direcție sigură, având în mod clar o destinație în gând.

— Ne mai ținem după el? a întrebat Rareș.

Din glasul lui se înțelegea că și-ar fi dorit un răspuns negativ.

— Da, a zis Horia, măcar atât cât merge în aceeași direcție cu noi.

— Poate mai încolo va reveni semnalul la telefoane și o să putem să sunăm la poliție, a zis Tibi. Atunci va deveni problema lor, nu vor avea decât să-și facă meseria.

— Mda, a zis Rareș, uitându-se cu tristețe la telefonul lui. Tot mort, fir-ar!

La fel erau și telefoanele prietenilor lui.

Când au ridicat privirea, s-au uitat imediat la hoț. Acesta devenise ca un magnet, spre el se simțeau atrași de când îl identificaseră drept ceea ce era. La cum arăta și se comporta, o faptură complet neagră care transmitea prin fiecare gest că nu urmărea nimic bun, prinsese în imaginația copiilor forma răufăcătorului pur-sânge din desenele animate pe care le urmăriseră de mici sau, mai bine, a celui din povești. Da, dacă s-ar fi gândit mai bine atunci, Tibi și-ar fi dat seama că hoțul îi amintea de unul dintre acele animale viclene puse întotdeauna să joace rolul negativ în povești. O hienă sau un lup înfometat.

Iar acum, hoțul nu mai era nicăieri de văzut. Reușise să dispară chiar de sub nasul lor.

Ba nu! Uite-l în spatele acelei dube albastre. *Parcă se uită după noi*, și-a spus Tibi.

Atunci, hoțul a sprintat, a țopăit până după altă mașină, un BMW 4x4. A rămas acolo destul cât să-i intrige pe băieți. După care a țopăit din nou, cu pletele negre sărindu-i de pe umeri și căzând înapoi în falduri, ba chiar și-a întors fața spre ei. Lui Rareș i s-a părut că vede doi ochi negri deasupra acelei măști și abia atunci a observat că avea un imprimeu înfricoșător. *Seamănă cu masca cu bot de pisică a lui mami,*

și-a spus Tibi, cutremurându-se. Numai că masca hoțului imita un bot rânjit de câine. De potaie aparent turbată, cu colții la vedere, împodobiți de salivă înspumată. Nasul era roșu ca sângele. *Poate că e chiar mânjit de sânge!* s-a gândit Horia, simțind și el niște fiori reci prin tot corpul.

Hoțul cu bot de fiară a ridicat o mână în aer și-a început s-o fluture spre ei înainte să dispară din nou în spatele unei mașini.

Și atunci, din locul acela a răsunat un râs înfundat, abia reținut.

2

— Se joacă cu noi, a zis Tibi în șoaptă. Știe că-l vedem, știe că-l urmărim.

Rareș și Horia erau nu erau încântați de asta. Timpul pe care îl petrecuseră în izolare schimbase ceva în ei, sensibilizase o parte a ființei lor care nu fusese tocmai coaptă până atunci. Acum, puși în fața unui pericol la care nu se așteptaseră, se priveau unii pe alții și-și dădeau seama că împart același frison nelămurit.

Cu un nou hohot pițigăiat, silueta neagră a ieșit iar de după mașină și, mergând cu spatele, și-a fluturat ambele mâini în aer.

— Hi-hi-hi! a răsunat între blocuri, iar hoțul s-a ascuns mai departe după un Volkswagen kombi.

Cel mai probabil se lăsase pe vine, fiindcă nu i se vedea capul pletos de unde erau băieții.

Strada aceea avea o singură ieșire, cea de care se apropia hoțul. Și, dacă nu voiau să facă cale întoarsă, pe acolo trebuiau să meargă și ei.

— Dacă așteptăm, poate pleacă, a șoptit Horia plin de speranță. Vreau să plece, vreau să ne lase în pace...

— Atunci, să nu-l mai urmărim? a întrebat Tibi.

— Nu! a zis Rareș cu voce tare, neputându-se stăpâni.

— Dar numai pe acolo putem să mergem mai departe, a punctat Tibi. Și acolo e și el.

— Nu-i nimic, o să așteptăm, a zis Horia. Prefer să aștept.

Da, dar cât să aștepte? Ei aveau un program de respectat. Într-o oră trebuiau să ajungă la ieșirea spre Satu Mare, în altă oră și jumătate trebuiau să treacă dealul cu serpentine până în Paleu, la buna Lia. Dacă nu făceau asta, nici acasă n-aveau să se întoarcă la timp. Tot planul lor era sabotat.

Ce ușor ne-am transformat din vânători în vânat! și-a spus Tibi cu tristețe.

Au rămas așadar după gardul viu și au așteptat.

Au trecut zece minute foarte lungi, măsurate cu ochii pe ceasul telefoanelor când de unul, cât de altul. Zece minute în care n-au remarcat nicio mișcare în spatele Volkswagenului. N-au mai auzit niciun sunet înfricoșător, niciun hohot pițigăiat de râs. Absolut nimic. Au rămas încordați cu gândurile lor, aproape tremurând, neîndrăznind să scoată nici măcar un păs.

Când ceasul de pe telefonul Nokia al lui Tibi a început să măsoare al unsprezecelea minut, au auzit un *Păs!*, dar nu unul scos de vreunul dintre ei.

— *Psst!* s-a auzit din nou de undeva din apropiere. *Psst!* Băieți, aici! s-a auzit. Haideți aici dacă vreți să trăiți! s-a auzit.

3

Când te îndepărtai de gemuleț – era, de fapt, doar ceva mai mult de o spărtură în zidul gros de beton de la baza blocului – lumina se împuțina atât de tare, că abia mai distingeai ceva în jur. Tocmai de aceea, copiii aprinseseră din loc în loc lumânări de seu, din cele maronii și ieftine care se găsesc la intrarea în biserici: „Astea toate îs pentru vii“, le-a zis unul dintre băieți pe un ton plin de importantă și vădit satisfăcut de poanta sa. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, fața lui suptă părea stropită cu noroi. Dar sigur nu era noroi. Tibi știa că erau doar coșuri, o constelație haotică de coșuri. Băiatul era mai mare decât ei. Toți copiii din acel subsol al blocului păreau mai mari decât ei, erau adolescenți. Iar celui care făcuse gluma încă nu i se schimbase de tot vocea. Fiecare cuvânt pe care îl rostea începea pe un ton grav, dar pe parcurs glasul lui își pierdeă cumva tăria și încheia cuvântul ca și când ar fi vrut să-l cânte. Pe băiat îl chema Sever. Cel puțin așa se prezentase și pusese accentul pe a doua silabă în așa fel încât Tibi s-a întrebat dacă nu cumva făcea mișto de ei. „Bună, și eu sunt Aspru“, i-a venit să i-o întoarcă. Mai bine că n-o făcuse.

Tipii din subsolul ăla n-aveau toate țiglele pe casă.

Toți trei – Tibi, Horia și Rareș – au căscat ochii cât cepele.

— Treaba asta cu virusul e o făcătură ordinară, a zis un băiat mai îndesat decât Sever, care arunca pe ziduri o umbră mare cât toate zilele. Vor doar să ne țină în casă cât ei ne fură în liniște.

— Da, da, a continuat băiatul îndesat. Ne fură averile, bogățiile țării, și le vând străinilor. Ne fură și mâncarea, de-aia nu ne lasă să cumpărăm decât strictul necesar, câte un articol din fiecare produs. Da, da, i-am auzit pe ai mei discutând și am văzut multe vloguri despre asta.

Tibi s-a crucit. La el în cămară erau sticle de ulei și de oțet și de orice mai avea nevoie. La fel și zahăr, făină, hârtie igienică. Curierul le aducea orice comandau ai lui. Și oricât ar fi fost de multe. Nu mai era ca la început, când isteria fusese în toi și toți disperării goliseră rafturile de drojdie și făină și alte chestii care lor li se păreau indispensabile. Nu, acum se găseau de toate, nu voia nimeni să le fure... Bine, nu așa cum credea îndesatul. Altfel, hoți erau în continuare. Nu dăduseră chiar ei peste unul acum ceva timp?

— Aiurea! a zis Sever, vocea cedându-i la „a“-ul final. Nu-i nicio conspirație de felul ăsta. E simplu: vine sfârșitul lumii. Molima asta a fost trimisă ca semn prevestitor. Apocalipsa se apropie.

Acum stăteau într-o boxă, departe de crăpătura prin care intraseră sub bloc. Tavanul de beton era destul de jos și ar fi forțat un adult să stea aplecat, dar pentru ei avea înălțimea potrivită. Într-un perete era decupată o ușă cu un prag înalt. Tibi, Horia și Rareș își ridicaseră picioarele cu genunchii aproape la piept ca să intre. În pereții din stânga și dreapta ușii erau alte decupaje, ca niște geamuri, prin care intrau și